

J. N. Hansen: Den ærede Rigsdagsmand sagde, at jeg var uberettiget til at udtale, hvad jeg sagde, og det kan jeg ikke erkjende, at han er berettiget til.

Conseilspræsidenten: Jeg vil blot bemærke, at det er en Feiltagelse, naar man troer, at den Afgjørelse, man nu maatte komme til, vil med Hensyn til Festsforestillinger, for at blive ved dette Exempel, faae den allermindeste Indflydelse paa Fremtiden. Vi maae endelig holde os klart for Die, hvorledes Theatrets Fremtid er givet, ikke alene af Ministeriet, men med Rigsdagens fuldkomne Samtykke. Det Spørgsmaal, om Theatrets Overbestyrelse vil give Festsforestillinger eller ikke, kommer paa dette Stadium endnu slet ikke Rigsdagen ved. Dersom Overbestyrelsen skulde forfalde til den ulykkelige Sygdom at give Gratisforestillinger — Noget, som i den Grad vilde være imod enhver Theaterbestyrelses Natur, at det synes at vise en overordentlig Grad af Frygtfomhed, naar man troer, at Sligt kunde skee — jeg siger, skulde den forfalde dertil, saa kunde det være Tale om, at Rigsdagen kom til at gribe ind; det er klart; men det er aldeles vist, at, dersom Theaterbestyrelsen, og Ministeriet i Spidsen, derfor, finder, at der er en eller anden Veilighed, hvor der er Grund til at give en saadan Forestilling, saa vil det skee, uden at Bestyrelsen overhovedet seer hen til de Exempler, som foreligge. Det ligger netop i hele Tingenes Ordning, at, dersom Bestyrelsen finder, at det er rigtigt, saa gjør den det, og jeg veed ikke, hvad der skulde afholde den derfra; men i saa Henseende troer jeg, at man kan berolige sig med den sikre Garanti, som ligger i, at den ikke med sin gode Villie lader Theatret give Forestillinger, hvoraf det ingen Indtægt har. Det kan være slemme nok endda, naar det træffer sig engang imellem, at det imod sin Villie kommer til at give en Gratisforestilling; men udenfor dette Tilfælde er der ikke noget som helst Motiv til at gjøre eller ikke gjøre det, hvorledes saa end Resultatet af denne Sag bliver; thi det, hvorom der i saa Fald alene kunde være Spørgsmaal, vilde være, hvorvidt det i det Hele taget kunde antages at være billiget, at man fra Theatrets Side havde

gjort dette Skridt ved den Veilighed, hvorom der her er Spørgsmaal. Dette kunde være af meget væsentlig Betydning med Hensyn til om man skulde give Festsforestillinger eller ikke, naar Sagen senere skulde forelægges Rigsdagen til Beslutning, thi saa vilde man kunne henvise dertil; men da man, forsaavidt det senere skulde blive Spørgsmaal om en saadan Festsforestilling, slet ikke behøvede paa nogen som helst Maade at motivere det for Rigsdagen, saa bliver det altsaa, hvilken Beslutning man nu end tager, uden nogen som helst Betydning. Man kan i ethvert Fald heller ikke sammenligne dermed, hvad der blev hitret af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. N. Hansen) om Gratialeerne til nogle Arbeidsfolk; thi der er en væsentlig Forskel paa, hvor der kun er Tale om at henvise til et Præcedens ved en eller anden enkelt Afgjørelse af et Spørgsmaal, og hvor Talen derimod er om, at man igjennem en heel Aarvæltke succesfuld har hødt et vist Bidrag af en bestemt Natur; thi i det sidste Tilfælde maa man have meget bestemte Grunde for at fravige den hidtil fulgte Fremgangsmaade, hvorimod det rigtignok forekommer mig, at det, man i et enkelt Tilfælde har gjort, er uden Betydning med Hensyn til Fremtiden. Det, der nærmest skulde lægge nogen Betydning deri, hvad jeg forøvrigt ikke lægger stor Vægt paa, men som jeg dog vilde finde noget besynderligt, det er, at en Festsforestilling, som Theaterbestyrelsen har givet med fuld Samstemning fra alle Steder, og som med stor Glæde blev modtaget af Alle, slet da den kom til Rigsdagen, paaægnede paa sit Skudsmaal: „kan ikke passere“.

Timestad: Den korte Bemærkning, jeg vilde gjøre, er allerede gjort af den høitæredede Formand; jeg vilde kun lære Rigsdagsmændene for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. N. Hansen), at der er Forskel paa „formelt“ og „reelt“.

A. Sage: Da det ærede Fleertal synes at være enig med det ærede Mindretal om, at noget virkeligt Ansvar ikke skal gjøres gjældende og der altsaa i det Væsentlige kun er Uenighed om Formen, hvorunder Sagen skal afgjøres, forekommer det mig, at man meget godt Alle-